

Chương 46

Lời Phán Quyết

Chúa vương Igormur mở đầu câu chuyện bằng giọng sang sảng:

- Mọi người tới đây chắc đã hiểu rõ mục đích của buổi gặp mặt. Chúng ta không có đủ thời gian đưa câu chuyện đi quá xa những sự kiện đang diễn ra ở bên ngoài, ta hy vọng tất cả hiểu được điều này. Mọi người có quyền nói, đặt câu hỏi và đưa ra ý kiến. Tất cả những thắc mắc sẽ được giải đáp, những câu hỏi sẽ có câu trả lời và những quyết định đúng đắn sẽ làm nhẹ bớt nỗi lo đang đè nặng trên vai chúng ta.

Joe phân vân tự hỏi, không biết chuyện gì sẽ được đem ra bàn bạc trước? Cậu hy vọng Chúa vương Igormur sẽ nói về chuyện của cậu sau cùng bởi vì cậu không muốn mình là tâm điểm của mọi sự chú ý. Aggron đang nhìn cậu bằng cặp mắt như muốn nói: “Các người sẽ chết vì sự ngu ngốc!” Joe quay mặt nhìn đi chỗ khác, không phải vì sợ mà vì cậu muốn giữ tâm trạng bình tĩnh. Nếu nhìn Aggron, cậu sẽ không còn được thoải mái nữa. Và chẳng chọc giận một con thú dữ sao nguy hiểm bằng chọc giận một con người bí ẩn. Đơn giản hơn nữa, một con chuột không bao giờ dám “so găng” với một con mèo.

Chúa vương Igormur chờ đợi mọi người đưa ra ý kiến, nhưng những lời muốn nói còn đang ngập ngừng ở đầu lưỡi họ. Chúa vương Igormur bèn nói tiếp:

- Thế giới đang trông chờ vào chúng ta. Ngoài những việc cần phải giải quyết ngay trước mắt, chúng ta còn phải tính toán kỹ cho tương lai, cho mỗi hành động, mỗi quyết định đưa ra.

Ông Ne'lin hắng giọng:

- Thưa Chúa vương Igormur, tôi thiết nghĩ chúng ta nên bàn về cuộc chiến sắp tới với bọn quái vật ba chân...

Ông Aral bồng chen ngang, giọng không mấy thân thiện:

- Đó là việc nội bộ của chúng tôi, không cần người ở nơi khác xen vào.

Chúa vương Igormur là người hiểu biết, không để cho mọi người thất vọng, ông nói:

- Ồ không, Aral, chúng ta đang cần sự giúp đỡ và những lời khuyên chân tình của những người bạn. Ne'lin, xin ông thứ lỗi, ông có thể nói tiếp không?

Ông Ne'lin sắc sảo nói:

- Tôi sẽ nói vì lòng kính trọng dành cho Chúa vương và cũng chỉ có lời nói của ngài tác động được tới chúng tôi.

Vàng trán cao của ông Aral lập tức nhăn lại, sa sầm như thể vừa có một đám mây đen lướt qua. Thái độ của ông Aral làm cho Joe khiếp sợ hơn cả những lời trách mắng, bởi ánh mắt ông thể hiện rõ ràng lời cảnh báo dành cho ông Ne'lin: “Đừng có chọc giận ta bằng những ngôn từ xỉa xói như vậy!”

Ông Ne'lin nói tiếp:

- Chúa vương ngài có chấp nhận sự hiện diện của bạn bè vào thời điểm này không? Một đội quân tiếp viện sẽ có mặt tại đây trong một, hai ngày tới để chiến đấu cùng các ngài.

Ông Aral đanh giọng:

- Một sự sỉ nhục ghê gớm! Ne'lin, ông nói vậy là coi thường chủng tộc của chúng tôi.

Ông Ne'lin bình tĩnh nói:

- Lòng tốt của tôi đã bị ông xuyên tạc.

Ông Aral nói nhanh, không để cho Chúa vương Igormur kịp lên tiếng:

- Lòng tốt ư? - Ông cười khẩy. - Thế ra ông cho rằng người Suliutte có thể đứng ngang hàng với người Ánh Sáng sao?

Ông Sa'lin gằn giọng:

- Bây giờ thì chính ông đang xúc phạm chủng tộc của chúng tôi.

Chúa vương Igormur bèn can thiệp:

- Aral, ta không nghĩ là em nói đúng.

Joe không ngờ câu nói nhẹ nhàng nhưng cứng rắn của Chúa vương Igormur lại có tác dụng với ông Aral. Làm tròn bổn phận của một người em, ông Aral im lặng và cố tình nhìn về hướng khác.

Chúa vương Igormur nói:

- Thiện ý của các ông chính là dấu hiệu của tình bằng hữu. Ta quý trọng bạn bè và sẵn sàng nhận sự giúp đỡ, không nghĩ hành động đó mang lại sự tủi nhục bởi vì danh giá của người Ánh Sáng sẽ không bị mất đi dưới sự tương trợ của những người bạn.

Chúa vương giơ tay ra hiệu cho Aral im lặng khi ông ta định phản đối:

- Ne'lin, ông hãy yên tâm là ta đã có sự chuẩn bị kỹ càng cho cuộc chiến sắp tới, những chiến binh của ta hoàn toàn không kiêu ngạo khi tin rằng họ đủ sức để dạy cho những sinh vật hiếu chiến kia một bài học. Cuộc chiến sẽ tương đối tàn khốc nhưng đó là sự khai vị hoàn hảo dành cho chúng ta, thử thách chúng ta trước khi bước vào giai đoạn mới khó khăn hơn nhiều. Ta muốn người đứng đầu của chủng tộc Suliutte sẽ ủng hộ và cùng chiến đấu với chủng tộc người Ánh Sáng để chống lại thế lực của Chúa đá Zagglá.

- Không biết hai ông nghĩ sao về lời đề nghị của ta?

Ông Sa'lin nói:

- Tôi và Ne'lin không thể trả lời đồng ý hay không đồng ý với lời đề nghị của Chúa vương thay cho Chúa tể của chúng tôi, nhưng chúng tôi không ủng hộ chiến tranh, bất kể do ai gây ra. Kẻ nào gây ra sự khốn khổ, kẻ đó là kẻ thù của người Suliutte. Chúng tôi muốn tự mình bẩm báo với Chúa tể của chúng tôi những gì đang diễn ra ở đây và nói cho ngài biết mong muốn hợp chiến của Chúa vương. Thời thế đang thay đổi, nếu thông báo qua một bức thư thì nội dung có thể bị đổi khác khi tới tay người nhận.

Chúa vương Igormur nói:

- Có thể lắm. Vậy các ông định đi khi nào?

Ông Ne'lin nói:

- Nếu Chúa vương cho rằng sự có mặt của chúng tôi trong cuộc chiến chống lại quái vật ba chân là không cần thiết thì chúng tôi xin được lên đường ngay tối nay.

Chúa vương Igormur kêu lên:

- Những người bạn quý hóa của ta. Cần, cần chứ, nếu có các ông, ta tin chúng ta sẽ kết thúc trận đánh nhanh hơn.

Ngay lập tức, mọi người nghe thấy giọng phản đối của ông Aral:

- Anh đang làm lẫn chẳng?

Chúa vương Igormur nhìn ông Aral, nói:

- Như Ne'lin nói, thời thế đang thay đổi, vậy em cũng nên thay đổi tư duy của mình, chúng ta mạnh mẽ nhưng sẽ chẳng làm nên trò trống gì nếu thiếu những đồng minh nhiệt huyết. Ở bất kỳ thời đại nào, chưa bao giờ chiến thắng thuộc về kẻ đơn độc.

Ông Sa'lin đưa tay chỉnh lại vạt áo khoác bị gió thổi bay rồi nói:

- Tiêu diệt kẻ thù, đó là mục tiêu của chúng ta. Nhưng hiện tại, cánh tay của chúng ta dù vươn xa tới đâu cũng không chạm được tới Chúa đá Zagglá. Bè lũ tay chân của hắn còn nhiều hơn những đám sậy, phá đám sậy này thì đám sậy khác lại mọc lên. Thế nên, nếu không diệt được kẻ đầu sỏ thì mất cả đời chúng ta cũng không giết hết được bọn chúng. Nhưng làm sao để tiêu diệt được Chúa đá Zagglá, câu hỏi này ai sẽ cho tôi câu trả lời?

Bà Cartland nhìn ông Sa'lin, giọng cứng rắn:

- Con người đảm nhiệm công việc cao cả đi tới Mal, mang theo hai thanh kiếm Garathal và Adil sẽ hoàn thành sứ mệnh được giao ở đó.

Ông Sa'lin nói:

- Điều đó thì tôi có nghe qua rồi nhưng tới đó bằng cách nào? Nếu tôi không nhầm thì trong chúng ta không một ai biết đường đi tới Mal.

Joe nhìn Zalla và Ka'nezai, hai đứa cũng đang nhìn cậu. Trái tim Joe đập mạnh. Giờ phút cậu không mong đợi đã đến.

Bà Cartland nói:

- Trước là vậy nhưng bây giờ đã có sự thay đổi. Tôi nghĩ việc này nên để Chúa vương Igormur nói cho mọi người hiểu.

Chúa vương Igormur nói:

- Đường đi tới Mal không còn là mối bận tâm của chúng ta nữa nhưng những ai sẽ đi tới đó và khi nào đi thì cần phải bàn bạc kỹ.

Bà Cartland nói:

- Chúng ta sẽ bàn về chuyện này sau, có những chuyện cấp bách cần phải nói ngay bây giờ.

Chúa vương Igormur tiếp lời:

- Đúng vậy. Ta đang rất muốn nghe tin tức bà mang về.

Bà Cartland không để mất thời giờ, nói ngay:

- Tin tức tôi mang về không mấy tốt đẹp. Tarman đã thân chinh mang quân tới Sa Mạc Rắn. Nếu quân tiếp viện không đến kịp thời, Tarman sẽ đặt nụ hôn chết chóc của hắn lên vùng đất. Willis đang trên đường tới Sa Mạc Rắn cùng các đồng đội, họ có một trăm người nhưng nếu so với đội quân hùng hậu của Tarman thì đó là con số quá khiêm tốn, song họ thực sự là những người rất giỏi. Dù vậy, tôi e rằng sức mạnh và dũng khí của họ không thể đấu lại Tarman, tôi sợ anh ta gặp nguy hiểm nên đã khuyên anh ta chờ đợi tin tức của tôi.

Hoàng tử Isalmur bất ngờ lên tiếng:

- Một con người dũng cảm, nhưng Willis nên nghe theo lời khuyên của bà. Đi cùng chúng tôi, anh ta và người của anh ta sẽ được an toàn.

Bà Cartland khẽ thở dài, xem ra bà đang rất lo cho Willis.

- Willis cho rằng sự chậm trễ sẽ đem tới cho anh ta những thất vọng to lớn. Willis không đủ kiên trì để chờ tới ngày được cùng đội quân của Chúa vương khởi hành tới Sa Mạc Rắn.

Trong lúc Chúa vương Igormur trầm ngâm suy ngẫm, Hoàng tử Isalmur nói:

- Thưa cha, hãy cho phép con đem quân tới Sa Mạc Rắn.

Chúa vương Igormur nói:

- Ta có nghĩ đến chuyện này.

Bà Cartland nói:

- Thưa Chúa vương, theo sự tính toán của tôi, đội quân do Willis dẫn đầu sẽ tới Sa Mạc Rắn vào ngày mai. Nếu Chúa vương quyết định giúp đỡ những chiến binh dũng cảm, ngài sẽ phải ra lệnh cho quân đội của ngài khởi hành ngay trong đêm nay.

Hoàng tử Isalmur nói:

- Thưa cha, ta phải hành động nhanh để tránh một kết cục bi đát.

Aggron nãy giờ ngồi yên lặng, lúc này mới lên tiếng:

- Trận chiến sẽ mất đi khí thế nếu không có anh cầm quân, điều binh khiển tướng. Hãy giao việc này lại cho em.

Bị bất ngờ, Isalmur nói:

- Em ư?

Aggron nói:

- Xin đừng thiếu tin tưởng ở em như vậy. Em tin chắc mình không thua kém anh về mặt tài nghệ.

Isalmur nói:

-Ồ, anh chưa bao giờ nghĩ anh giỏi hơn em, chẳng qua là anh lo...

Ông Aral nói:

- Aggron nói đúng. Thiệu cháu, chúng ta sẽ không nắm chắc phần thắng trong trận chiến với bọn quái vật ba chân. Hơn nữa, đây là thời điểm Aggron phải chứng minh được nó xứng đáng với dòng dõi tổ tiên, nó phải thấp được ngọn lửa sống của người Ánh Sáng ở nơi nó đến. Aggron sẽ phải trở thành một người chỉ huy vĩ đại giống như cháu.

Isalmur nói:

- Aggron luôn là một người chỉ huy vĩ đại dù cậu ấy có đi hay không. Nhưng về việc này chúng ta nên xin ý kiến của cha cháu.

Chúa vương Igormur nói:

- Chúng ta phải chia sẻ lực lượng sao cho không bị kẻ thù đánh bại. Và trái tim ta mách bảo rằng Aggron với tư chất phi phàm sẽ đánh tan đội quân của Tarman. Hơn nữa, người của Willis sẽ cùng tham gia đánh trận với đội quân Ánh Sáng. Cháu có cần mang theo đội quân tinh nhuệ của ta không, Aggron?

Aggron nhìn cha mình, ánh mắt như muốn hỏi: “Cha nghĩ sao về lời đề nghị này?” Ông Aral khẽ lắc đầu và Aggron nói:

- Cháu sẽ mang theo những người lính trung thành của mình.

Chúa vương Igormur hài lòng nói:

- Cuối cùng chúng ta đã giải quyết được một vấn đề không nhỏ. Và Aggron này, đêm nay cháu hãy cùng đoàn quân khởi hành tới Sa Mạc Rắn. Còn bây giờ chúng ta sẽ trở lại vấn đề cấp bách trước mắt. Chiến trận...

Ông Aral đột nhiên ngắt lời Chúa vương Igormur:

- Chiến trận sẽ tránh được nếu chúng ta chấp nhận điều kiện của bọn quái vật ba chân.

Người duy nhất không tỏ ra ngạc nhiên là Chúa vương Igormur. Trong khi những người khác mắt tròn mắt dẹt nhìn ông Aral, Chúa vương Igormur nói bằng giọng bình thản:

- Chẳng phải bọn quái vật ngạo mạn đã từ chối món quà của chúng ta hay sao? Chúng đưa ra điều kiện gì mà ta lại không biết?

Ông Aral nói:

- Thừa Chúa vương đáng kính, bản thân thần cũng mới biết được điều này nhờ người đưa tin.

Chúa vương Igormur lo lắng nói:

- Ô! Ta hoàn toàn bất ngờ với tin này. Người truyền tin sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm nếu anh ta còn lảng vảng trên lãnh địa của bọn quái vật. Aral, chúng ta không nên lãng phí nhân lực bất kể vì lý do gì.

Ông Aral nói:

- Nhưng cái tin anh ta mang về đáng giá hơn cả mạng sống của anh ta.

Chúa vương Igormur không nổi cáu nhưng ông nhìn ông Aral chăm chăm, nói:

- Vậy em nói đi, bọn quái vật cần gì?

Ông Aral lạnh lùng nói:

- Cần chúng ta cống nạp.

Chúa vương Igormur nói, một nụ cười nở trên môi:

- Chúng đòi ý rồi sao? Chúng sẽ thực sự nổi điên và chiến tranh sẽ nổ ra nếu ta từ chối chúng, phải không Aral?

Ông Aral không trả lời, và Chúa vương Igormur nói tiếp:

- Phải làm thế nào khi mà trái tim ta không muốn rời xa báu vật của tổ tiên để lại? Nhưng sẽ là một sai lầm lớn nếu ta cứ khư khư giữ nó. Tránh được cuộc chiến là giảm bớt tổn thất cho chúng ta.

Ông Aral nói:

- Bọn quái vật không quan tâm tới báu vật mà Chúa vương nói đến. Thứ chúng cần không phải là vật mà là người.

Chúa vương như người vừa tỉnh cơn mộng đẹp, nụ cười trên môi ông biến mất, đôi mắt ông đổi màu, giọng giận dữ:

- Thế là thế nào? Ta bắt đầu hoài nghi về điều kiện bọn quái vật đưa ra. Nói rõ đi Aral!

Ông Aral thở dài nhưng Joe cảm thấy ông ta rất vui khi sắp nói ra một điều khủng khiếp.

- Lời thần nói đã rất rõ ràng. Bọn quái vật muốn chúng ta cống nạp cho chúng một người. Nếu chúng ta thỏa mãn điều kiện của chúng, chiến tranh sẽ không xảy ra và hòa bình sẽ mãi mãi ở lại với chúng ta.

Ông Sa'lin kêu lên:

- Một điều kiện oái ăm, độc ác. Chúng muốn thay đổi khẩu vị bằng thịt người sao?

Bà Cartland nhìn ông Sa'lin, nói:

- Đừng có nói những lời không hay như vậy trước mặt lũ trẻ.

Thực ra lũ trẻ còn chưa sợ lắm nhưng bà Ellen thì đã run rẩy, ngồi nép mình vào ông Arthur, nắm chặt tay chồng.

Ông Sa'lin nhìn Chúa vương Igormur, nói:

- Chúa vương ngài hãy gạt đầu đồng ý đi! Bởi vì tôi sẵn sàng làm vật hiến tế cho bọn hút máu này.

Mọi người cất tiếng phản đối, không ai đồng tình với ý kiến của ông Sa'lin. Chúa vương Igormur nói:

- Ngay bây giờ, nếu thế lực hắc ám lan tràn tới đây, ta cũng sẽ không đem bạn bè ra làm mồi nữa. Sa'lin, tính mạng của ta với tính mạng của ông có gì khác nhau cơ chứ.

Ông Sa'lin cười to.

- Cảm ơn ngài, thưa Chúa vương, nhưng ngài nghĩ tôi để cho bọn quái vật ăn sống mình sao? Thứ nhất, tôi sẽ không để cho chúng làm thế. Thứ hai, thịt của tôi rất dai, có muốn chúng cũng không nuốt nổi.

Bà Cartland mỉm cười, lắc đầu:

- Vậy ông đến đó làm gì? Để đánh cho chúng một trận toi tả và trốn về đúng không?

Ông Sa'lin không chần chừ nói:

- Một trận toi tả thì tôi không dám mong nhưng trốn về là chắc chắn rồi.

Bà Cartland nói:

- Vậy khi đó Chúa vương Igormur sẽ không thể từ chối sự giúp đỡ ông Ne'lin đã ngỏ ý lúc đầu. Bọn quái vật ba chân sẽ xoi cả vùng đất này lên để trả thù sự lãng mạ của chúng ta dành cho chúng.

Ông Sa'lin nhìn bà Cartland, nói:

- Bà nói đùa ư? Đâu đến nỗi thế.

Ông Aral nói bằng một giọng hét chịu nổi:

- Một người đứng đắn không thể nói ra những lời vô trách nhiệm như vậy.

Chúa vương Igormur vội nói khi thấy ông Sa'lin xoay người chuẩn bị đứng dậy:

- Thôi được rồi. Chúng ta đã được nghe một lời nói đùa rất thú vị của ông Sa'lin.

Quay sang ông Sa'lin, Chúa vương Igormur nói tiếp:

- Rất tiếc, tôi không thể đồng ý lời đề nghị của ông, dù rằng nó cho tôi thấy ông có một lòng quả cảm kiên cường, một sự hy sinh cao cả vì bạn bè. Quả thực tôi phải nói rõ cho các vị biết cảm giác của mình lúc này.

Chúa vương Igormur thờ dài, nói:

- Nỗi lo lắng của tôi thành linh trôi dạt trở lại. Cuộc chiến với bọn quái vật ba chân sẽ dẫn tới đâu? Chúng ta không thể khẳng định quân của chúng ta sẽ không giảm đi sau khi trải qua một trận chiến đáng được ghi vào lịch sử. Nếu tin này lan tới tai Chúa tể bóng tối, sự nguy hiểm dành cho chúng ta sẽ tăng lên, bởi Chúa đá Zagglá sẽ nắm bắt những cơ hội nhỏ nhất để tiêu diệt chúng ta. Nhưng chúng ta không có sự lựa chọn nào khác ngoài chiến tranh, lòng dũng cảm của chúng ta sẽ chiến thắng sự quỷ quyệt của kẻ thù.

Ông Aral nói bằng giọng trầm đục:

- Các chiến binh Ánh Sáng sẽ được giải thoát khỏi nhiệm vụ không mong đợi nếu chúng ta chấp nhận điều kiện của bọn quái vật.

Chúa vương Igormur nói:

- Ta thực sự đã quên cái điều kiện chết tiệt của kẻ thù. Nhưng bây giờ vì tò mò mà ta muốn biết người chúng muốn cống nạp là ai?

Joe nhận thấy đôi mắt ông Aral đang nhìn cậu. Thoạt đầu, cậu không cảm thấy có gì đáng lo ngại, nhưng rồi cậu mau chóng nhận ra trái tim mình đang co lại trước ánh nhìn của ông ta. Đôi mắt ông ta không chớp lấy một lần, chĩa thẳng vào cậu như lưỡi dao găm nhọn hoắt. Bóng chiều đang dần buông và ánh sáng trên cao trở nên nhạt nhòa. Sự im lặng kéo dài được bao lâu rồi nhỉ? “Lão già” kỳ cục, rớt cuộc ông ta đang mưu toan chuyện gì?

Chúa vương Igormur ho khẽ như muốn đánh động cho ông Aral biết mọi người đang chờ nghe ông ta nói.

- Nói đi Aral, người chúng muốn là ai?

Ông Aral chỉ thẳng tay vào ngực Joe, nói:

- Là thằng bé này.

Bà Ellen hét lên một tiếng kinh hãi rồi ngất lịm, đầu dựa vào vai ông Arthur. Gương mặt ông Arthur không biết là đang giận hay đang sợ: hết đỏ lại tái. Livia run rẩy nhìn ông Aral bằng ánh mắt như muốn nói: “Tôi sẽ cào nát mặt ông. Kẽ phải mang đi công nạp chính là ông chứ không phải em trai tôi.” Ka’nezai và Zalla thì ngồi im như những pho tượng đá, sợ đến nỗi chẳng thể thốt ra lời. Còn những người khác ra sao, nghĩ gì, Joe không biết, bản thân cậu đang bị khổng chế bởi một nỗi kinh hoàng khó tả. Joe biết lúc này cậu có nói gì cũng vô ích. Tự bảo vệ mình bằng sự phản kháng cũng không phải là cách, mặc cho cậu giãy giụa, dấm đạp hay kêu than, nếu ông Aral chỉ ra được thiệt hơn trong việc này, kể như cậu đã đặt cả hai chân xuống địa ngục.

Ông Arthur đứng dậy. Gương mặt lạnh hơn đá và tướng mạo dữ tợn của ông khiến mọi người lo ngại. Những ai hằng ngày đã quen với hình ảnh hiền lành, vui vẻ của ông đều cảm thấy bất ngờ vì sự thay đổi này. Đôi mắt nhìn ông Aral vẻ hăm dọa, ông nói:

- Tôi còn một hơi thở thì không kẻ nào có thể động tới con trai tôi.

Joe lảm bảm:

- Bố ơi? Bình tĩnh đi bố.

Bà Ellen đã tỉnh dậy, hành động đầu tiên của bà là chạy tới bên Joe, ôm cậu thật chặt. Joe biết nếu người ta lôi cậu đi thì sẽ phải lôi cả mẹ cậu theo vì bà sẽ không chịu rời tay khỏi đứa con trai duy nhất. Cậu cố gắng an ủi mẹ:

- Con sẽ không đi đâu hết, con sẽ không bỏ gia đình mình đâu.

Bà Cartland ngồi đó, vẻ mặt điềm tĩnh, nói:

- Ông Aral, ông nói điều này nghĩa là sao?

Ông Aral điềm nhiên nói:

- Bà đã nghe rõ rồi đấy. Ta không cần phải nhắc lại.

Ông Arthur gằn giọng, nắm đấm đã sẵn sàng:

- Ông cứ thử động tới thằng nhỏ xem.

Bà Cartland nói:

- Arthur, chúng ta không thể bảo vệ Joe bằng sự nóng giận.

Bà Ellen nhìn chồng, ánh mắt năn nỉ:

- Ngồi xuống đi anh!

Ông Arthur ngồi xuống ghé nhưng vẫn chĩa ánh mắt giận dữ về phía ông Aral.

Ông Sa'lin nói:

- Nếu Chúa vương Igormur giao thắng nhỏ cho bọn quái vật, tôi và Ne'lin sẽ nghênh chiến với ngài, và tôi tin vị Chúa tể của chúng tôi sẽ đem quân tới đây san bằng vùng đất này.

Aggron khinh khỉnh nói:

- Tôi khuyên ông nên cẩn thận với những lời nói của mình. Không một kẻ nào dám làm việc đó.

Ông Sa'lin không chịu nhường một lời, cứng giọng nói:

- Đó là người chưa biết người Suliutte mạnh như thế nào, nhóc ạ!

Aggron gằn giọng:

- Ông có dám...

Khi Aggron sắp sửa tuôn ra những lời lẽ đe dọa, bà Cartland nghiêm giọng nói:

- Mọi người im lặng!

Rồi nhìn Chúa vương Igormur, bà nói tiếp:

- Thưa Chúa vương, chúng tôi muốn được nghe lời phán quyết của ngài.

Chúa vương Igormur trầm giọng nói:

- Ta sẽ đưa ra lời phán quyết của mình. Trước lúc đó, ta mong mọi người hãy bình tĩnh, kiên trì chờ đợi. Bởi vì bây giờ ta muốn nói đôi lời. Aral, liệu người đưa tin có nhầm lẫn gì chăng?

Ông Aral nói:

- Không có chuyện đó. Tin tức đã được chứng thực.

Im lặng. Khoảnh khắc chờ đợi là một cơn ác mộng! Chúa vương Igormur dừng câu chuyện, sự suy ngẫm của ông khiến Joe có cảm giác cậu khó có thể vượt qua nỗi sợ hãi đang vây bọc lấy mình. Người cậu run lên và cậu thu mình lại như một con vật tội nghiệp sắp bị người ta đem đi làm thịt.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã nào. Mình không phải là một đứa trẻ nhút nhát. Mình không sợ bọn quái vật.” Joe vừa tự nhủ vừa bấm móng tay vào thịt. Lý trí khuyên cậu phải cứng rắn nhưng con tim mềm yếu và uể oải không chịu nghe theo sự mách bảo ấy. “Không bao giờ được để nỗi sợ hãi bám chặt con tim. Sự

hãi là bằng chứng của sự hèn nhát. Thử thách này có đáng là gì. Tại sao phải sợ khi trong tay đã có Hòn Đá Hộ Mệnh, và bên cạnh có những người bạn tri âm, những người lớn trọng nghĩa sẵn sàng bảo vệ mình?” Joe tiếp tục tự động viên mình.

Thay vì ngồi nép mình như trước, Joe thay đổi tư thế, đầu ngẩng cao, lưng dựng thẳng, mắt nhìn thẳng, chờ đợi lời phán quyết của Chúa vương Igormur, cảm thấy lòng thanh thản đến kỳ lạ. Trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, Joe đã kéo được sự can đảm quay về với mình, đánh bật sự yếu đuối - một việc làm đáng được khen thưởng. Và cậu gật đầu tự khen ngợi bản thân khiến cho những cặp mắt đang nhìn cậu tỏ vẻ khó hiểu.

Hai giây quý báu trôi qua, hai giây làm thay đổi hoàn toàn suy nghĩ của một đứa trẻ. Và Chúa vương Igormur nói:

- Lời phán quyết của ta!

Gương mặt ông Aral tràn đầy hy vọng, lắng nghe một cách chăm chú. Có lẽ ông nghĩ rằng anh trai mình sẽ không vì một thằng nhóc mà hy sinh sự thanh bình của vùng đất.

- Chúng ta sẽ quyết chiến với bọn quái vật ba chân. Tổ tiên sẽ hiểu rằng ta không làm sai, không xâm phạm bản hiệp ước mà do lũ quái vật tự chuốc lấy hiểm họa.

Thái độ của ông Aral đã được tiên lượng trước. Trong khi mọi người (trừ ông Aral, Aggron và bà Antigone) đều vui mừng được nghe lời phán quyết của Chúa vương Igormur, ông Aral đứng phắt dậy, đôi mắt ánh lên một tia nhìn khùng khiếm, tiếng nói rít qua kẽ răng:

- Thưa Chúa vương đáng kính, quyết định của ngài sẽ đẩy chúng ta đến sự bi đát. Nếu như ngài còn muốn cứu rỗi thế giới thoát khỏi bàn tay ma lực của Chúa đá Zagglá, ngài nên chọn thương sách thay vì hạ sách. Những kẻ phạm trọng tội phải trả giá cho hành động của chúng.

Chúa vương Igormur bình tĩnh nói:

- Chuyện này không liên quan gì tới những kẻ phạm tội.

Ông Aral tiếp tục giọng điệu ghê gớm:

- Có chứ? Kẻ phạm tội chính là thằng bé này.

Joe không thích bị người ta chỉ tay vào mặt nhưng cậu hiểu vào lúc này, sự kiên trì và bình tĩnh mới là thượng sách.

Chúa vương Igormur dẫn dắt câu chuyện theo lý lẽ của ông:

- Aral, một đứa nhỏ thì có thể phạm trọng tội gì?
- Cái tội rành rành của nó ngài còn bao che được sao?
- Chính nó đã cùng...

Joe biết ông Aral định nói gì, nhưng có lẽ nhận ra mình suýt nói hớ, ông ta liền đổi lại:

- Nó đã tấn công con quái vật chúa khiến cho con vật bị thương nặng và đó chính là nguyên nhân gây ra chiến tranh. Quái vật chúa nghĩ nếu chỉ vì trừng trị một cá nhân mà chuốc thù với một chủng tộc xưa nay vẫn sống hòa bình với nó thì thật không nên.

Ka'nezai không còn sợ hãi, kêu lên:

- Không thể gán tất cả tội lỗi cho Joe. Cháu cũng...

Ông Aral hét lên:

- Im ngay, thằng nhóc này!

Ka'nezai co rúm người lại, sợ hãi vì sự giận dữ không ngờ tới của ông chú. Cậu cầm bật, mắt nhìn Chúa vương Igormur cầu cứu. Chúa vương nói:

- Ka'nezai nói đúng. Bọn quái vật muốn trả thù, vậy số người chúng muốn phải là bốn chứ không phải là một. Công bằng ở đâu nếu ta chỉ đem giao cậu bé này cho bọn chúng?

Livia dững cảm nói:

- Thưa Chúa vương, ngài đã quên không tính cháu.

Ông Aral nắm chặt tay, nói:

- Quái vật chúa muốn trừng trị kẻ đã trực tiếp tấn công nó. Những kẻ khác nó có thể tha thứ.

Ông Sa'lin không còn giữ được im lặng, cất tiếng:

- Chúa vương, lời phán quyết đã được ngài nói ra, vậy cứ thế mà làm, đâu cần phải dài dòng nữa.

Ông Ne'lin ngồi cạnh nhắc nhở:

- Bình tĩnh!

Chúa vương Igormur nói với ông Aral, hết sức nhã nhặn:

- Aral, ta hiểu những điều em nói và những việc em làm đều là vì trách nhiệm của em đối với mảnh đất của chúng ta, nhưng nếu đem sự vô sỉ để đòi lấy

bình yên thì chúng ta sẽ bị phỉ báng. Hơn nữa, ta tin mỗi ác cảm của bọn quái vật ba chân dành cho chúng ta đã hình thành từ lâu rồi, đây chỉ là cái cớ để chúng gây chiến với những người hàng xóm của mình thôi.

Ông Aral mím chặt môi, nói:

- Chúa vương, ngài làm rồi. Thần đảm bảo với ngài chiến tranh sẽ không xảy ra nếu chúng ta cống nạp đứa trẻ cho chúng.

Chúa vương Igormur nói, giọng bắt đầu bực bội:

- Thôi đi Aral! Đứa trẻ sẽ được người Ánh Sáng bảo vệ. Chiến đấu là nhiệm vụ của chúng ta, các chiến binh sẽ vượt qua được tai ương nhỏ bé này.

Aral tiếp tục giọng điệu giận dữ:

- Ngài gọi cuộc chiến tranh là tai ương nhỏ bé ư? Không đâu lũ quái vật sẽ giết chết rất nhiều chiến binh của chúng ta, và rồi cái hy vọng diệt trừ kẻ thù bóng tối của chúng ta sẽ tiêu tan.

Chúa vương Igormur nói:

- Điều này sẽ được chứng thực sau. Còn bây giờ chúng ta phải lo những việc trước mắt đã.

Ông Aral quắc mắt, nói:

- Vậy là ngài vẫn khăng khăng giữ lời phán quyết của mình?

- Em sẽ hiểu cho ta, Aral ạ!

- Không bao giờ thần hiểu được bởi vì chính ngài là kẻ đem đau khổ tới cho người dân của mình.

Chúa vương Igormur bình thản nói:

- Hãy gửi tin cho bọn quái vật: bất kể điều kiện gì chúng đưa ra cũng sẽ không được thực hiện.

Ông Aral nói với Chúa vương Igormur bằng giọng nói của một kẻ hoàn toàn xa lạ:

- Sẽ như ngài muốn. Tin sẽ được gửi đi và chiến tranh sẽ được trông đợi kể từ giây phút này.

Aral bỏ đi cùng với Aggron và bà Antigone. Với một số người, việc này khiến họ thoải mái hơn. Tinh thần phấn chấn vì công lý đã được thực thi, họ lắng nghe những lời Chúa vương Igormur nói với vẻ khâm phục, trong khi Chúa vương, thật sự hài lòng với phán quyết của mình, đang vạch ra một kế hoạch hoàn hảo.

Ông Ne'lin hỏi:

- Khi nào chúng ta sẽ khởi hành tới Mal?

Bà Cartland đáp:

- Giờ còn quá sớm để nói tới chuyện này. Việc phân chia lực lượng làm hai đã gây nhiều bất lợi cho chúng ta, nếu còn chia làm ba nữa thì chẳng khác nào chúng ta đặt chiến thắng vào tay kẻ thù.

Ông Sa'lin nói:

- Nhưng người Suliutte có thể tới Mal, chúng tôi sẽ gánh trách nhiệm cùng các bạn.

Bà Cartland nói:

- Đồng minh thì chúng ta có nhiều nhưng kẻ thù của chúng ta cũng không thiếu đồng minh: những kẻ rất mạnh. Cho nên chúng ta phải thận trọng. Phải bảo toàn tối đa quân lực trong thời buổi loạn lạc này.

Chúa vương Igormur gật đầu, nói:

- Tôi đồng ý với ý kiến của bà Cartland. Chúng ta đã bàn bạc khá lâu rồi. Các ý kiến cũng đã được đưa ra. Vào lúc này, chúng ta đã biết được nơi cất giấu hai thanh kiếm và con đường tới Mal, nhưng chúng ta phải giữ kín những điều này cho tới khi chiến thắng bọn quái vật ba chân.

Ông Sa'lin không nói gì thêm. Có lẽ ông đã nhìn thấy được tương lai của việc ôm đồm quá nhiều mục tiêu.

Hoàng tử Isalmur lên tiếng:

- Thưa cha, nửa giờ nữa sẽ diễn ra cuộc tổng duyệt binh.

Chúa vương Igormur nói:

- Vậy con đi đi. Ta sẽ đến sau.

Hoàng tử Isalmur hiên ngang bước đi, Livia dõi mắt nhìn theo bóng chàng. Không ai để ý thấy hành động kín đáo của nàng, ngoại trừ bọn trẻ. Chúa vương Igormur mời ông Ne'lin, ông Sa'lin và bà Cartland tới dự cuộc tổng duyệt binh và từ chối mong muốn được tham dự của mấy cô cậu nhỏ. Ông Arthur nóng lòng muốn đưa bà Ellen về lâu đài nên xin phép Chúa vương về trước. Ông nói với bọn trẻ còn đang đứng tần ngần:

- Chúng ta đi thôi!

Ông Sa'lin nói:

- Chúng tôi sẽ cùng đi với các vị.

Joe nhìn bà Cartland, nói:

- Bà không đi cùng chúng cháu sao?

- Mọi người cứ đi trước. Ta có mấy lời cần nói riêng với Chúa vương Igormur.

Đợi những bóng người đi khuất, bà Cartland mới lên tiếng:

- Thưa Chúa vương, ngài sẽ thứ lỗi cho tôi chứ nếu lời tôi sắp nói làm ngài phật ý?

Chúa vương Igormur nhướng mày nhìn bà Cartland, vẻ ngạc nhiên:

- Mọi lời bà nói đều có ý nghĩa với ta. Bà hãy nói đi!

Bà Cartland nói:

- Tôi lo lắng cho Joe Baker.

Chúa vương Igormur nhướng mày cao hơn nữa, hỏi:

- Tại sao? Bà nghi ngờ lời phán quyết của ta ư?

-Ồ không. Chúa vương hiểu sai rồi. Tôi sẽ phải nói thẳng ra vậy.

- Thế là tốt nhất.

- Tôi sợ ông Aral sẽ làm trái lệnh ngài. Sợ những điều không may sẽ đến với Joe.

Thoáng chầu mày, Chúa vương Igormur nói:

- Bà sợ Aral sẽ đem Joe cống nạp cho bọn quái vật ư?

Bà Cartland không giấu giếm:

-Ồ vâng, đúng vậy. Đó là điều mà tôi sợ nhất. Tôi cũng như ngài, chúng ta biết rõ ông Aral căm ghét chiến tranh như thế nào.

Chúa vương Igormur nói:

- Ta hiểu em trai ta hơn những người khác và ta hiểu nỗi lo của bà. Ta xin đảm bảo với bà rằng cậu bé của bà sẽ được an toàn. Bà còn muốn điều gì ở ta nữa không?

Bà Cartland mỉm cười, nói:

- Cảm ơn Chúa vương. Mọi lo lắng trong tôi giờ đã không còn nữa.